

Sygn. akt I CSK 802/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa L. Spółki z o.o. w W.

przeciwko P. S.

o nakazanie publikacji sprostowań,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt VI ACa 736/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej L. spółki z o.o. od wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego apelację spółki od wyroku Sądu Okręgowego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliuguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie

o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione, gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Wskazane przez powoda istotne zagadnienie prawne dotyczy wykładni pojęcia „dzień opublikowania materiału” w rozumieniu art. 31a ust. 3 ustawy z dnia z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. z 1984 r., Nr 5, poz. 24). Zdaniem skarżącego, termin ten powinien być rozumiany nie jako dzień, w którym kwestionowany materiał został po raz pierwszy zamieszczony na głównej stronie internetowej danego tytułu prasowego, lecz jako każdy dzień, w którym użytkownik internetu może zapoznać się z tym materiałem.

Istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to problem o charakterze prawnym powstały na tle przepisu prawa, istotnego dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy czyli związanego z podstawami skargi, z wiążącym Sąd Najwyższy stanem faktycznym sprawy oraz podstawą prawną zaskarżonego orzeczenia. Problem musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych podobnych spraw w sytuacji braku orzeczeń Sądu Najwyższego wyjaśniającego wątpliwości prawne wskazane przez skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.). Taka sytuacja nie zachodzi w rozpoznawanej sprawie, albowiem Sąd Najwyższy wypowiedział się już w przedstawionej przez powoda kwestii prawnej w wyroku z dnia 28 września 2011 r., I CSK 743/10 (OSNC 2012, nr 3, poz. 40), stwierdzając, że do opublikowania materiału w internecie dochodzi już w chwili pierwszego zamieszczenia takiego artykułu w sieci.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (398⁹ § 2 k.p.c.).